Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA
[*PEDRO CRUZ VILLALÓN*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2013. gada 3. oktobrī [1]

**Lieta C-365/12 P**

**Komisija/*EnBW Energie Baden-Württemberg***

Apelācija — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Piekļuve iestāžu dokumentiem — Pieteikums par piekļuvi EKL 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūras administratīvās lietas materiāliem — Atteikums atbilstoši Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam — Piekļuve saistībā ar iecietības programmu sniegtai informācijai — Regula (EK) Nr. 1/2003 — Piekļuves iestāžu dokumentiem sistēmu saskanīga interpretācija

1. Šo apelācijas sūdzību Komisija ir iesniegusi par Vispārējās tiesas 2012. gada 22. maija spriedumu lietā *EnBW Energie Baden-Württemberg*/Komisija [2], ar kuru ir atcelts Komisijas 2008. gada 16. jūnija lēmums [3] noraidīt pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, kas iesniegts, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulu (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem [4]. Proti, tika pieprasīti visi dokumenti, kas sagatavoti procedūrā saistībā ar aizliegtu vienošanos, par ko Komisija sauc pie atbildības atbilstoši LESD 101. pantam [5].

2. Izvirzītie jautājumi, domājams, ļaus Tiesai spriest par Regulas Nr. 1049/2001 mijiedarbību ar trešo konkurences tiesību sastāvdaļu, proti, aizliegtām vienošanās vai saskaņotām darbībām, ja jau reiz tas ir darīts attiecībā gan uz valsts atbalstu (lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*) [6], gan uz koncentrācijas procedūrām (lietā Komisija/*Agrofert Holding*) [7]. Šajā lietā būtībā galu galā jānoskaidro, vai judikatūra, kas iedibināta saistībā ar abām pārējām konkurences tiesību sastāvdaļām, ir piemērojama arī aizliegto vienošanos gadījumā, pavisam konkrēti – saistībā ar tā dēvētajām "iecietības programmām".

## I – Atbilstošās tiesību normas

3. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktu "iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt" *inter alia* "fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai [..] [un] pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm".

1 — Oriģinālvaloda – spāņu.

2 — Spriedums lietā T-344/08 *EnBW*/Komisija.

3 — Lēmums SG. E.3/MV/psi D(2008) 4931.

4 — OV L 145, 43. lpp.

5 — 2007. gada 24. janvāra Lēmums C(2006) 6762, galīgā redakcija, lieta COMP/F/38.899. Attiecīgo ražotāju vidū bija arī *ABB Ltd*. (turpmāk tekstā – "*ABB*") un *Siemens AG* (turpmāk tekstā – "*Siemens*").

6 — 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-139/07 P (Krājums, I-5885. lpp.; turpmāk tekstā –"spriedums lietā *TGI*").

7 — 2012. gada 28. jūnija spriedums lietā C-477/10 P.

4. Saskaņā ar šīs pašas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu "var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm".

5. Regulas (EK) Nr. 1/2003[8], kuras 17.–22. pantā ir noteiktas Komisijas izmeklēšanas pilnvaras konkurences lietās, 27. panta 2. punktā ir noteikts:

"Tiesas procesos pilnībā respektē attiecīgo pušu aizstāvības tiesības. Tās ir tiesīgas piekļūt Komisijas lietas materiāliem, uz ko attiecas [neaizskarot] uzņēmumu likumīgās intereses savu komercnoslēpumu aizsargāšanā. Tiesības piekļūt lietas materiāliem neattiecas uz Komisijas vai dalībvalstu konkurences iestāžu slepenu informāciju un iekšējiem dokumentiem. Piekļuves tiesības jo īpaši neattiecas uz saraksti starp Komisiju un dalībvalstu konkurences iestādēm vai uz savstarpējo saraksti starp dalībvalstu konkurences iestādēm, tajā skaitā dokumentiem, kas sagatavoti atbilstoši 11. un 14. pantam. Šajā punktā nekas neliedz Komisijai atklāt un izmantot informāciju, kas vajadzīga, lai pierādītu pārkāpumu."

6. Šīs pašas Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punktā ir noteikts, ka, neskarot informācijas apmaiņu dalībvalstu konkurences iestāžu starpā un Komisijas sadarbību ar dalībvalstu tiesām, "informāciju, kas savākta atbilstoši 17. līdz 22. pantam, izmanto tikai nolūkā, kādā tā iegūta".

7. Savukārt šā paša 28. panta 2. punktā ir paredzēts, ka "Komisija un dalībvalstu konkurences iestādes, to ierēdņi, darbinieki un citas personas, kas strādā šo iestāžu uzraudzībā, kā arī dalībvalstu citu iestāžu darbinieki un ierēdņi neatklāj informāciju, ko tie ieguvuši vai iemainījuši atbilstoši šai regulai, un kas ir tāda veida, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma ievērošanas pienākums. Šis pienākums arī attiecas uz visiem dalībvalstu pārstāvjiem un ekspertiem, kas [..] apmeklē padomdevējas komitejas sanāksmes".

8. Piekļuve lietas materiāliem un konfidenciālās informācijas izmantošana konkurences lietās ir reglamentētas Regulas (EK) Nr. 773/2004[9] 15. un 16. pantā.

## II – Priekšvēsture

9. *EnBW Energie Baden-Württemberg* (turpmāk tekstā – "*EnBW*") ir enerģijas piegādes uzņēmums, kurš uzskata, ka tam ir nodarīts kaitējums ar kādu gāzes izolācijas slēgiekārtu ražotāju starpā esošu aizliegtu vienošanos, par kuru Komisija saskaņā ar LESD 101. pantu ir piemērojusi sodu.

10. 2007. gada 9. novembrī *EnBW*, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, lūdza Komisijai piekļuvi visiem ar šo pārkāpuma lietu saistītajiem dokumentiem.

11. Ar 2008. gada 16. jūnija lēmumu (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums") šis pieteikums tika galīgi noraidīts. Tajā Komisija pieprasītos dokumentus iedalīja šādās piecās kategorijās:

1) dokumenti, kas iesniegti saistībā ar imunitātes vai iecietības pieteikumu;

2) informācijas pieprasījumi un lietas dalībnieku atbildes;

3) dokumenti, kas iegūti, veicot pārbaudes attiecīgo uzņēmumu telpās;

8 — Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 8. nod., 2. sēj., 205. lpp.).

9 — Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr. 773/2004 par lietas izskatīšanu saskaņā ar [EKL] 81. un 82. pantu, ko vada Komisija (OV L 123, 18. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 8. nod., 3. sēj., 81. lpp.).

4) paziņojums par iebildumiem un lietas dalībnieku atbildes;

5) iekšējie dokumenti:

   a) dokumenti saistībā ar faktiem (piezīmes par secinājumiem, kas izdarīti no ievāktajiem pierādījumiem; saziņa ar citām konkurences iestādēm; citu Komisijas dienestu konsultācijas);

   b) procesuālie dokumenti (rīkojumi par pārbaužu veikšanu; pārbaužu protokoli; izraksti no pārbaužu gaitā iegūtajiem dokumentiem; dokumenti par noteiktu dokumentu paziņošanu; piezīmes).

12. Komisija uzskatīja, ka uz visām kategorijām kopumā un uz katru no tām atsevišķi attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums (kaitēšana pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem). Turklāt uz 1.–4. kategorijā iekļautajiem dokumentiem attiecoties arī 4. panta 2. punkta pirmais ievilkums (kaitēšana fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu aizsardzībai), bet uz 5. kategorijas a) apakšpunkta dokumentiem attiecoties tā paša 4. panta 3. punktā paredzētais izņēmums (kaitēšana lēmumu pieņemšanas procesam).

13. Šo lēmumu *EnBW* lūdza atcelt, ceļot prasību Vispārējā tiesā (lieta T-344/08). Prasītājas prasījumus atbalstīja Zviedrijas Karaliste.

14. 2012. gada 22. maija spriedumā (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums") Vispārējā tiesa *EnBW* prasību apmierināja.

## III – Vispārējās tiesas spriedums

15. Vispārējā tiesa, pirmkārt, secināja, ka Komisija, uzskatīdama, ka *EnBW* nebija lūgusi piekļuvi 5. kategorijas b) apakšpunktā iekļautajiem dokumentiem, ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā (pārsūdzētā sprieduma 32.–37. punkts).

16. Pēc tam Vispārējā tiesa izvērtēja, vai šajā lietā ir izpildīti nosacījumi, lai varētu atbrīvot no pienākuma veikt pieprasīto dokumentu satura konkrētu un individuālu izvērtēšanu (44.–112. punkts). Šajā ziņā tā secināja, ka vispārīgs pieņēmums par atteikumu, uz kuru atsaucās Komisija, ir spēkā tikai procedūras, uz kuru attiecas pieprasītie dokumenti, norises laikā[10]. Tāpēc, procedūrai noslēdzoties, kā tas noticis šajā lietā, katrs attiecīgais dokuments bija jāizvērtē konkrēti un individuāli (56.–63. punkts).

17. Pēc tam Vispārējā tiesa pievērsās jautājumam par to, vai Komisija ir pareizi rīkojusies, izvērtēdama dokumentus, tos iedalot kategorijās (64.–112. punkts). Tās ieskatā 1., 2. un 4. kategorija, kā arī 5. kategorijas a) apakšpunkts nebija lietderīgi pieteikuma par piekļuvi izvērtēšanai, jo nebija rodama nekāda īstena atšķirība starp katrā kategorijā iekļautajiem dokumentiem. Tikai 3. kategorija (dokumenti, kas iegūti, veicot pārbaudes attiecīgo uzņēmumu telpās) esot bijusi lietderīga, lai izvērtētu, vai var tikt piemērots 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums (pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķa aizsardzība), jo šie dokumenti bija iegūti pret uzņēmuma gribu. Tādēļ Vispārējā tiesa atcēla apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to bija atteikta piekļuve 1., 2. un 4. kategorijas, kā arī 5. kategorijas a) apakšpunkta dokumentiem.

10 — Atbilstoši judikatūrai, kas rodama spriedumā lietā *TGI* (minēts iepriekš, 55.–58. punkts).

18. Tomēr Vispārējā tiesa izvērtēja arī atteikumu piešķirt piekļuvi 1., 2. un 4. kategorijā, kā arī 5. kategorijas a) apakšpunktā ietilpstošajiem dokumentiem (113.–176. punkts) un secināja, ka ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību nevar tikt pamatots atteikumus ļaut iepazīties ar dokumentiem, kuri ietilpst 1. līdz 4. kategorijā un 5. kategorijas a) apakšpunktā, jo šoreiz procedūra ir jau noslēgusies un nav iemeslu, kas attaisnotu atšķirīgu attieksmi pret konkurences lietām (113.–130. punkts).

19. Vispārējā tiesa arīdzan neuzskatīja, ka Komisija būtu pierādījusi, ka piekļuve dokumentiem var kaitēt attiecīgo uzņēmumu komerciālajām interesēm (4. panta 2. punkta pirmais ievilkums), jo šim nolūkam nepietiek ar īpašu pārbaudi, kas veikta procedūras norises laikā (131.–150. punkts).

20. Visbeidzot, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka Komisija, 5. kategorijas a) apakšpunkta dokumentiem vispārīgi un abstrakti piemērojot 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu, ir pieļāvusi kļūdu (viedokļu izklāsti iekšējām vajadzībām) (151.–170. punkts).

## IV – Apelācijas sūdzība

21. Par šo Vispārējās tiesas spriedumu 2012. gada 31. jūlijā Komisija iesniedza apelācijas sūdzību.

22. Savā apelācijas sūdzībā Komisija lūdz Tiesu spriest par pieciem jautājumiem. Pirmkārt, jāspriež par apsvērumiem un vispārējiem principiem, kas jāņem vērā, lai nodrošinātu tādu Regulas Nr. 1049/2001 interpretāciju, kas, būdama saskanīga ar tiesību normām tādās jomās kā, piemēram, konkurences joma, nekaitētu šo pēdējo efektivitātei. Otrkārt, tiek vaicāts, vai piekļuve ar procedūru aizliegtu vienošanos jomā saistītiem dokumentiem var iespējami tikt atteikta, pamatojoties uz vispārīgu pieņēmumu, ka šie dokumenti ir jāaizsargā. Trešais un ceturtais jautājums attiecas, pirmkārt, uz izmeklēšanas darbību mērķu un, otrkārt, uz komerciālo interešu aizsardzības tvērumu. Pēdējais, piektais, jautājums ir par nosacījumiem, kādos Komisija var atteikt piekļuvi iekšējiem dokumentiem pat pēc tam, kad tā ir pieņēmusi lēmumu.

23. Katrs no šiem jautājumiem ir saistīts ar kādu no tāda paša skaita apelācijas pamatiem; proti: 1) kļūdu tiesību piemērošanā tādēļ, ka nav ņemts vērā, ka Regula Nr. 1049/2001 ir jāinterpretē saskaņoti, lai nodrošinātu tiesību normu, kas attiecas uz citām nozarēm, pilnīgu efektivitāti; 2) kļūdu tiesību piemērošanā tādēļ, ka ir noliegts, ka pastāv vispārīgs pieņēmums, kas attiecināms uz visiem procedūras aizliegtu vienošanos jomā dokumentiem; 3) izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzības jomas kļūdainu interpretāciju; 4) komerciālo interešu aizsardzības jomas kļūdainu interpretāciju; 5) to nosacījumu kļūdainu interpretāciju, kuros Komisija var atteikt piekļuvi dokumentam pat pēc lēmuma pieņemšanas procesa beigām.

24. Piekto apelācijas pamatu papildina trīs pakārtotas daļas: A. Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā iekļautā jēdziena "dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām" kļūdaina interpretācija; B. kļūdains konstatējums, ka Komisija nav pierādījusi, ka 5. kategorijas a) apakšpunkta dokumentos bija iekļauti viedokļu izklāsti iekšējām vajadzībām; C. 4. panta 3. punkta otrajā daļā iekļautā pienākuma norādīt pamatojumu kļūdaina interpretācija.

25. Komisija lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu un noraidīt prasību lietā T-344/08.

## V – Tiesvedība Tiesā

26. Rakstveida apsvērumus *EnBW* prasījumu atbalstam iesniedza Zviedrijas valdība, bet Komisijas prasījumu atbalstam – *ABB* un *Siemens*.

27. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 19. februāra rīkojumu tiešas intereses celt prasību neesamības dēļ tika noraidīti lūgumi iestāties lietā, kurus bija iesniegušas *HUK-Coburg Haftpflicht-Unterstützungs-kasse kraftfahrender Beamter Deutschlands*, *LVM Landwirtschaftlicher Versicherungsverein Münster*, *VHV Allgemeine Versicherung AG* un *Württembergische Gemeinde-Versicherung*.

28. 2013. gada 13. jūnija tiesas sēdē piedalījās Komisija, *EnBW*, *ABB* un *Siemens*.

29. Saistībā ar pirmo apelācijas pamatu Komisija, ko atbalsta *ABB* un *Siemens*, apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ņēmusi vērā, ka Regula Nr. 1049/2001 ir jāinterpretē saskaņoti ar Regulām Nr. 1/2003 un Nr. 773/2004. Tās ieskatā Regulai Nr. 1049/2001 esot piešķirts pārākums pretrunā judikatūrai, kas rodama spriedumos lietās Komisija/*Éditions Odile Jacob*[11] un Komisija/*Agrofert Holding*. Pēc tās domām, piekļuves dokumentiem ziņā attieksmei pret Savienības politiku konkurences jomā būtu jābūt īpašai. *EnBW* tam nepiekrīt un apstrīd Komisijas piesauktās judikatūras attiecināmību uz šo lietu. Tās ieskatā Komisijas tēze esot pretrunā LESD 101. pantam, jo iespēja celt prasības par zaudējumu atlīdzību pret uzņēmumiem, kas ir aizliegtas vienošanās dalībnieki, tiktu liegta, ja ieinteresētās personas nevarētu piekļūt dokumentācijai, kas vajadzīga, lai pamatotu savu prasījumu par zaudējumu atlīdzību, kas tādējādi būtu pretrunā spriedumā lietā *Pfleiderer*[12] iedibinātajai judikatūrai.

30. Savukārt otrajā pārsūdzības pamatā Komisija, ko atbalsta *ABB* un *Siemens*, apgalvo, ka, pretēji Vispārējās tiesas viedoklim, pastāv vispārējs pieņēmums par labu lietas materiāliem procedūrā aizliegtu vienošanos jomā un neesot nozīmes tam, vai procedūra jau ir pabeigta, jo nozīme esot tikai aizsargāto interešu būtībai. Tās ieskatā pieņēmums, kas ir piemērojams valsts atbalsta un koncentrāciju jomā, būtu jāpiemēro arī aizliegto vienošanos gadījumā. *EnBW* turpretim apgalvo, ka, tiklīdz procedūra ir noslēgusies, ir piemērojama tikai Regula Nr. 1049/2001 un tādējādi īpašie noteikumi aizliegto vienošanos jomā nav piemērojami. Savukārt Zviedrija uzskata, ka, ja iestāde pamatojas uz vispārīgiem pieņēmumiem, tai ir jāpārbauda, vai noteikta veida dokumentiem piemērojamie vispārīgie apsvērumi attiecas uz katru konkrēto dokumentu.

31. Trešajā apelācijas pamatā Komisija, ko atbalsta *ABB* un *Siemens*, apgalvo, ka Vispārējās tiesas risinājums apdraud iecietības mehānismu un konkurences tiesību efektīvu piemērošanu vispār, piebilstot, ka procedūra par pabeigtu var tikt uzskatīta tikai tad, kad vairs nav iespējams nekādi pārsūdzēt tās noslēgumā pieņemto lēmumu. *EnBW* atbild, ka Komisijas izvērtēšanas pilnvaras nav pasargājamas no pārbaudes tiesā un ka apelācijas sūdzībā ir izklāstīti tikai abstrakti un vispārīgi iebildumi par draudiem uzņēmumu sadarbībai Komisijas uzsāktajās procedūrās.

32. Saistībā ar ceturto pamatu Komisija, ko atbalsta *ABB* un *Siemens*, apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu, ka trūkst pierādījumu par apgalvoto kaitējumu (komerciālo interešu aizsardzība), un apgalvo, ka komerciālo interešu aizsardzība ir cieši saistīta ar pārbaudes darbību mērķu aizsardzību un tādēļ tai jāpaliek tajā pašā vispārējā pieņēmuma kategorijā. Konkrēti, tā uzsver, ka runa ir par informāciju, kas uzņēmumiem bija jāsniedz Komisijai. *EnBW* atkārtoti norāda, ka par komerciālo interešu aizsardzību procedūrā koncentrāciju jomā nevar spriest tāpat kā Regulā Nr. 1/2003 paredzētajā procedūrā, jo šajā pēdējā iecietības programmu piemērot lūdzošais uzņēmums informāciju sniedz brīvprātīgi un uz kārts tiek liktas nevis tā komerciālās intereses, bet gan interese izvairīties no naudas soda, turpretim procedūrā koncentrāciju jomā uzņēmumi nevar atteikties sniegt pieprasīto informāciju.

11 — 2012. gada 28. jūnija spriedums lietā C-404/10 P.

12 — 2011. gada 14. jūnija spriedums lietā C-360/09 (Krājums, I-5161. lpp.).

33. Saistībā ar piekto pamatu Komisija, ko atbalsta *ABB* un *Siemens*, apgalvo, ka, neņemdama vērā, ka vispārīgs pieņēmums attiecas uz visiem procesa iekšējiem dokumentiem, un secinādama, ka to publiskošana neietekmētu lēmuma pieņemšanas procesu, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu. *EnBW* atbild, ka Komisija nav nedz izskaidrojusi, kādēļ visos dokumentos esot viedokļu izklāsti, nedz iesniegusi jebkādus pierādījumus, ka to publiskošana varētu kaitēt pirms pieciem gadiem pieņemta lēmuma pieņemšanas procesam.

34. Visbeidzot, Komisija lūdz noraidīt *EnBW* sākotnējo prasījumu, jo tai esot bijis jāpierāda, ka uz pieprasītajiem dokumentiem neattiecas vispārīgais pieņēmums par atteikumu, vai gadījumā, ja tas tā nav, jāapliecina, ka to publiskošana atbilst īpaši svarīgām interesēm. Turpretī *EnBW* apgalvo, ka tās prasība Vispārējā tiesā bija pamatota, tāpēc apelācijas sūdzība ir jānoraida un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ pilnībā vai tiktāl, pakārtoti, – ciktāl pieprasītajai informācijai tika liegta arī daļēja piekļuve.

## VI – Vērtējums

35. Pirms tiek uzsākts katra no pārsūdzības pamatiem vērtējums, uzreiz jānorāda, ka – gluži tāpat kā lietā *Agrofert* – informācijas pieprasītājs nebija piedalījies procedūrā, kurā tika sagatavoti to interesējošie dokumenti. Tādējādi šajā procedūrā *EnBW* ir trešā persona. Tās interese par šo dokumentāciju ir izskaidrojama ar vēlmi to izmantot, lai celtu prasību par zaudējumu atlīdzību pret šīs procedūras dalībniekiem. Katrā ziņā, tāpat kā norādīju secinājumos lietā *Agrofert*[13], "šī lieta galvenokārt attiecas uz pārskatāmību" un tikai tad – šoreiz jāsaka – uz uzņēmumu aizliegto vienošanos vai saskaņotām darbībām. Tādēļ, tāpat kā tajā lietā, "mums ir jāmeklē risinājums šajā lietā, galvenokārt pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001"[14].

### A – *Pirmais apelācijas pamats*

36. Kā pirmo apelācijas pamatu Komisija apgalvo, ka ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo neesot ņemts vērā, ka attiecībā uz Regulu Nr. 1049/2001 ir jāveic "saskaņota interpretācija", lai nodrošinātu pilnīgu citām Savienības tiesību sistēmas nozarēm piemērojamo noteikumu efektivitāti. Uzreiz jānorāda, ka pārējos četros apelācijas pamatos ir konkretizēts, kuros pārsūdzētā sprieduma aspektos šī neņemšana vērā esot izpaudusies, tādējādi izraisot Regulas Nr. 1049/2001 nepareizu interpretāciju un piemērošanu.

37. Tādējādi ar šo pirmo pārsūdzības pamatu – tāpat kā lietā *Agrofert* – atkal tiek vaicāts, vai tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem Regulā Nr. 1049/2001 ir noteiktas kā vispārīga tiesību norma, kas dažos jautājumos jāsaskaņo ar kādām citos Savienības tiesību aktos rodamām speciālām tiesību normām, vai – gluži pretēji – šo tiesību izmantošanas regulējumam šajā regulā katrā ziņā jābūt izsmeļošam.

38. No Tiesas judikatūras skaidri izriet – šajā ziņā jāpiekrīt Komisijai –, ka Regula Nr. 1049/2001 ir tiesību akts, kas nevis pastāv, tā teikt, vakuumā, bet gan ir interpretējams un piemērojams saskanīgi ar īpašo regulējumu, kurā reglamentēta piekļuve dokumentiem noteiktās materiālo tiesību jomās. Citiem vārdiem sakot, Regula Nr. 1049/2001 nevar būt paredzēta, lai izsmeļoši reglamentētu pārskatāmības jomu Savienības tiesībās, bet gan – kā vispārīgo kārtību piekļuvei iestāžu dokumentiem reglamentējošais akts – jāinterpretē un jāpiemēro saskanīgi ar citām dažādām tiesību normām, kas reglamentē piekļuvi dokumentiem, kuri ir saistīti ar procedūrām, kurām ir piemērojami savi noteikumi.

39. Īsumā sakot, manuprāt, uz šo jomu attiecošos regulu interpretācija ir jāveic saskanīgi.

13 — Sniegti 2001. gada 8. decembrī, 26. punkts.

14 — Minēts iepriekš.

40. Turklāt uz šo neizbēgamo mijiedarbību starp Regulu Nr. 1049/2001 – kā vispārīgu normu kopumu iestāžu pārskatāmības jomā – un noteiktām Savienības regulām – kā speciālu normu kopumu par piekļuvi atsevišķām procedūrām – Tiesa ir norādījusi plašā judikatūrā, kas nesen izklāstīta spriedumā lietā *Agrofert* [15].

41. Tomēr, pretēji Komisijas apgalvotajam, uzskatu, ka, interpretējot Regulu Nr. 1049/2001, kā tas izriet no pārsūdzētā sprieduma, Vispārējā tiesa ir ņēmusi vērā īpašo tiesisko regulējumu par piekļuvi procedūrai, kurā tika sagatavoti pieprasītie dokumenti.

42. Proti, pārsūdzētā sprieduma 55. punktā ir norādīta Tiesas judikatūra jautājumā par vispārīgo apsvērumu, ka noteiktu dokumentu publiskošana var kaitēt vispārējām interesēm, kuras likumdevējs ir vēlējies aizsargāt, tieši izveidojot īpašu piekļuves šiem dokumentiem sistēmu. Sekojot šim domu gājienam, Vispārējā tiesa pēc tam ir atsaukusies uz kārtību, kādā piekļūstams dokumentiem valsts atbalsta, koncentrāciju un – šoreiz aplūkotajās – aizliegtu vienošanos jeb karteļu jomā.

43. Vispārējā tiesa, protams, ir secinājusi, ka judikatūra par to, ka Regula Nr. 1049/2001 ir jāinterpretē, ņemot vērā piekļuves kārtību, kas noteikta procedūrās valsts atbalsta jomā, ir piemērojama tikai norisošajās procedūrās un "nevar tikt attiecināta uz situāciju, kurā iestāde jau ir pieņēmusi galīgo lēmumu izbeigt lietu, pie kuras materiāliem ir lūgts piekļūt, kā tas ir šajā gadījumā" [16].

44. Tomēr Vispārējā tiesa turpinājumā apgalvo, ka "vispārīgajai prezumpcijai, ka dokumenti, kas ietverti konkurences procedūras lietas materiālos, nevar tikt publiskoti, būtu jāizriet no [..] Regulas (EK) Nr. 1/2003 [..], kā arī no judikatūras saistībā ar tiesībām iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas materiālu dokumentiem" [17]. Pārsūdzētā sprieduma 59. un 60. punktā atsaukusies uz Regulā Nr. 1/2003 paredzēto piekļuves lietas materiāliem sistēmu, Vispārējā tiesa apgalvo, ka, "lai gan uzņēmumiem, uz kuriem attiecas procedūra aizliegto vienošanos jomā, kā arī sūdzību, kuras Komisija nav apmierinājusi, iesniedzējiem ir tiesības iepazīties ar noteiktiem Komisijas administratīvās lietas dokumentiem, šīs tiesības ir pakļautas noteiktiem ierobežojumiem, kuri atsevišķi ir jāizvērtē katrā konkrētajā gadījumā. Tādēļ, pat izmantojot argumentāciju, ko Tiesa piemērojusi [..] *TGI* spriedumā un saskaņā ar kuru, lai interpretētu Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu, ir jāņem vērā ierobežojumi piekļuvei lietas materiāliem tādās konkrētās procedūrās kā procedūras valsts atbalsta jomā un konkurences jomā, šāda ņemšana vērā neļauj prezumēt – jo pretējā gadījumā tiktu ietekmēta Komisijas sodīšanas spēja aizliegtu vienošanos jomā –, ka visus dokumentus, kas ietverti tās lietas materiālos šajā jomā, automātiski aptvertu kāds no izņēmumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā" [18].

45. Īsi sakot, pārsūdzētajā spriedumā ir atzīts, ka "Komisija, neveicot konkrētu katra dokument[a] analīzi, nevarēja prezumēt, ka visus lūgtos dokumentus acīmredzami aptver izņēmums, kas paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā" [19].

46. No iepriekš minētā skaidri izriet, ka Vispārējā tiesa nav "neņēmusi vērā" – kā apgalvo Komisija –, ka Regula Nr. 1049/2001 ir jāinterpretē saskanīgi ar noteikumiem citās Savienības tiesību sistēmas nozarēs. Gluži otrādi, pārsūdzētajā spriedumā Regula Nr. 1049/2001 allaž tikusi interpretēta, ņemot vērā iespējamo to tiesību normu ietekmi, kas reglamentē piekļuvi dokumentiem, kuri sagatavoti vai izmantoti procedūrās aizliegto vienošanos jomā.

15 — Spriedums lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 50. punkts.

16 — Pārsūdzētais spriedums, 57. punkts.

17 — Pārsūdzētais spriedums, 58. punkts.

18 — Pārsūdzētais spriedums, 61. punkts.

19 — Pārsūdzētais spriedums, 62. punkts.

47. Cits jautājums ir, vai, veicot šo it kā saskanīgo interpretāciju, kurai jābūt saskanīgai, šis rezultāts tika arī sasniegts. Tas jānoskaidro, izvērtējot pārējos apelācijas pamatus par it kā pieļautajām kļūdām tiesību piemērošanā Regulas Nr. 1049/2001 kļūdainas interpretācijas dēļ. Tomēr, manuprāt, ir acīmredzams, ka Vispārējai tiesai nevar tikt pārmests, ka tā šo regulu būtu interpretējusi, neņemot vērā tās saikni ar tiesību normām, kas reglamentē piekļuvi noteiktām procedūrām.

48. Īsi sakot, uzskatu, ka pirmais pamats ir noraidāms.

B – *Otrais apelācijas pamats*

49. Otrais Vispārējās tiesas sprieduma pārsūdzības pamats ir par it kā pieļautu kļūdu tiesību piemērošanā, noliedzot, ka pastāv uz visiem dokumentiem procedūrās aizliegtu vienošanos jomā attiecināms vispārīgs pieņēmums, ka šo dokumentu publiskošana varētu kaitēt ar minēto procedūru aizsargātajām vispārējām interesēm.

50. Sākumā uzreiz norādīšu, ka, manuprāt, Tiesas judikatūra, saskaņā ar kuru ir pieļaujami *vispārīgi pieņēmumi* attiecībā uz tiem dokumentiem, kuriem procedūras, kurā tie ietilpst, dēļ ir noteikta īpaša piekļūšanas kārtība, ir tikpat labi attiecināmi arī uz tādu dokumentu gadījumu, kas sagatavoti vai izmantoti procedūrā aizliegto vienošanos jomā.

51. Kā zināms, saskaņā ar šo judikatūru minētā īpašā regulējuma esamība ļauj pieņemt, ka principā šādu dokumentu publiskošana varētu ietekmēt šīs procedūras mērķi. Tādējādi, pirmkārt, Tiesa spriedumā lietā *TGI*[20] ir atzinusi, ka šāda veida vispārīgs pieņēmums var izrietēt no valsts atbalsta kontroles procedūru reglamentējošajām tiesību normām[21]. Otrkārt, pēc tam Tiesa spriedumā lietā *Agrofert* nosprieda, ka "šādi vispārēji pieņēmumi uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūru jomā ir piemērojami, ņemot vērā to, ka tiesiskajā regulējumā, ar kuru šī procedūra tiek regulēta, arī ir paredzēti stingri noteikumi attiecībā uz šajā procedūrā iegūtās vai izstrādātās informācijas apstrādi"[22].

52. Ņemot vērā iepriekš minēto, uzskatu, ka vispārīgs pieņēmums būtu attiecināms arī uz procedūrām aizliegto vienošanos jomā, kuru tiesiskajā regulējumā ir paredzēti arī īpaši noteikumi par piekļuvi šo procedūru dokumentiem un to izmantošanu. Tādējādi Regulas Nr. 1/2003 27. panta 2. punktā pusēm ir atzītas tiesības daļēji piekļūt Komisijas lietas materiāliem tikai aizstāvības tiesību izmantošanai, bet šīs pašas regulas 28. pantā uz procedūrā ievākto informāciju ir attiecināts dienesta noslēpuma ievērošanas pienākums[23]. Tāpat arī Regulas Nr. 773/2004 8. pantā ir atzītas sūdzības iesniedzēja tiesības uz ierobežotu piekļuvi.

53. Tas, ka pastāv šis īpašais piekļuves regulējums, ļauj – tāpat kā valsts atbalsta un koncentrāciju procedūru gadījumā – pieņemt, ka dokumentu publiskošana varētu ietekmēt procedūru aizliegto vienošanos jomā mērķi. Tādējādi, kā norādīju secinājumos lietā *Agrofert*[24], "Regulā Nr. 139/2004 attiecībā uz uzņēmumu koncentrāciju ir noteikta administratīvās kontroles procedūra, lai sasniegtu Savienībai nozīmīgu mērķi, proti, konkurences nodrošināšanu iekšējā tirgū"[25], kas ir mērķis arī Regulai Nr. 659/1999 valsts atbalsta jomā.

20 — Minēts iepriekš, 55.–61. punkts.

21 — Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp., OV Īpašais izdevums latviešu valodā: 8. nod., 1. sēj., 339. lpp.).

22 — Spriedums lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 59. punkts.

23 — Par šajā regulā reglamentēto procedūru skat. Wils, W. P. J., "EU Antitrust Enforcement Powers and Procedural Rights and Guarantees: The Interplay between EU Law, National Law, the Charter of Fundamental Rights of the EU and the European Convention on Human Rights", no: *Concurrences*, 2011. gada maijs, un *World Competition*, 34. sējums, Nr. 2, 2011. gada jūnijs. Pieejams vietnē: http://ssrn.com/author= 456087.

24 — Sniegti 2011. gada 8. decembrī.

25 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 64. punkts.

54. Neapšaubāmi, Regulai Nr. 1/2003 ir tas pats mērķis. Atgriežoties pie manis norādītā, Regulu Nr. 659/1999 un Nr. 139/2004 "[atbilstošais juridiskais pamats] ir LESD [trešās daļas] VII sadaļas ("Kopīgi noteikumi par konkurenci, nodokļiem un tiesību aktu tuvināšanu") 1. nodaļa ("Konkurences noteikumi"), kurā pierādīts, ka tām ir kopīgs nolūks, kas ietverts arī Regulā (EK) Nr. 1/2003, proti, padarīt iespējamu viena tāda mērķa sasniegšanu, kas pamato Savienības pastāvēšanu, jo nedrīkst aizmirst, ka Savienība [ir balstīta] uz LES 2. pantā pasludinātajām vērtībām, vienlaikus ņemot vērā arī LES 3. pantā noteiktos mērķus un uzdevumus, kuru starpā ir arī, kas ir būtiski saistībā ar šo lietu, iekšējā tirgus izveide un "stabila Eiropas attīstība, kuras pamatā ir [..] sociālā tirgus ekonomika ar augstu konkurētspēju [..]" (LES 3. panta 3. punkts). Šo mērķu īstenošanai atbilstīgi LESD 3. panta 1. punkta a) apakšpunktam Savienībai ir piešķirtas ekskluzīvas tiesības "pieņemt iekšējā tirgus darbībai nepieciešamos konkurences noteikumus", un tieši tādēļ, lai nodrošinātu efektīvu koncentrāciju kontroli no konkurences viedokļa, kā juridiskais instruments tika izveidota Koncentrācijas regula"[26].

55. Procedūrai aizliegto vienošanos jomā ir visi šie mērķi. Kā savos apsvērumos norāda *EnBW*, starp procedūrām koncentrāciju jomā un procedūrām aizliegto vienošanos jomā pastāv ne viena vien atšķirība, it īpaši tajā ziņā, ka pirmās ir preventīvas, bet otrās – represīvas. Atzīstot šīs atšķirības, lai arī norādot, ka ne visas saskaņotās darbības, kā izriet no Regulas Nr. 1/2003 1. panta 1. punkta, noteikti ir prettiesiskas, ir skaidrs, ka, lai arī dažādos veidos, abos gadījumos tiek mēģināts novērst konkurences izkropļošanu tirgū, uzraugot to saimnieciskās darbības subjektu darbību likumību, kuru dalībai procedūrās, kas paredzētas, lai novērstu vai izlabotu pret konkurenci vērstas rīcības, ir jābūt saistītai ar garantiju minimumu. Konkrēti, to iesaistīšana minētajās procedūrās ir jāīsteno, ne vien pilnībā ievērojot to tiesības uz aizstāvību, bet arī tā, lai nekaitētu to komerciālajām interesēm. Tas attiecas gan uz gluži preventīvām procedūrām, nesodot, gan uz gadījumu, kad notiek saukšana pie atbildības par pret konkurenci vērstu rīcību, jo šajā pēdējā gadījumā piedevām likumā paredzētajam sodam nevar tikt nodarīts vēl kāds papildu kaitējums.

56. Atgriežoties pie šīs lietas apstākļiem, kā jau minēju pirmā pārsūdzības pamata vērtējumā, Vispārējā tiesa nenoliedz, ka Regula Nr. 1049/2001 ir jāinterpretē saskanīgi ar Regulu Nr. 1/2003.

57. Tomēr Vispārējā tiesa uzskata, ka no šīs saskanīgās interpretācijas izriet, ka vispārīgais pieņēmums, uz kuru var atsaukties procedūras valsts atbalsta jomā esošu dokumentu gadījumā, nav piemērojams attiecībā uz dokumentiem procedūrās aizliegto vienošanos jomā.

58. Vispārējā tiesa galu galā uzskata, ka attiecīgais pieņēmums ir piemērojams tikai tad, kad tiesiskajā regulējumā, kas reglamentē procedūru, kurā tikusi izmantota vai sagatavota pieprasītā dokumentācija, netiek atzītas procedūrā ieinteresēto personu tiesības piekļūt šai dokumentācijai.

59. Proti, Vispārējā tiesa atzīst, ka, "tāpat kā Regulā Nr. 659/1999 valsts atbalsta jomā, arī Regulā Nr. 1/2003 personām, kuras nav procedūras dalībnieces, nav paredzētas tiesības piekļūt Komisijas administratīvās lietas materiāliem procedūrā aizliegtas vienošanās jomā"[27]. Tomēr, ņemot vērā, ka Regulas Nr. 1/2003 27. pantā "uzņēmumiem, saistībā ar kuriem notiek procedūra, ir paredzēta piekļuve lietas materiāliem plašākā kontekstā saistībā ar tiesību uz aizstāvību nodrošināšanu"[28], Vispārējā tiesa secina, ka šī piekļūšanas iespēja, lai cik ierobežota arī tā nebūtu, ir jāņem vērā, arī piemērojot Regulu Nr. 1049/2001, tādējādi nevar piekrist, ka "visus dokumentus, kas ietverti tās lietas materiālos šajā jomā, automātiski aptvertu kāds no izņēmumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā"[29].

26 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 65. punkts.

27 — Pārsūdzētais spriedums, 59. punkts.

28 — Minēts iepriekš.

29 — Pārsūdzētais spriedums, 61. punkts.

60. Pārsūdzētajā spriedumā šis secinājums ir balstīts uz sprieduma lietā *TGI* interpretāciju, ko uzskatu par kļūdainu. Minētā sprieduma 58. punktā patiešām ir norādīts, ka, tā kā saskaņā ar Regulu Nr. 659/1999 "ieinteresētajām personām, izņemot par atbalsta piešķiršanu atbildīgo dalībvalsti, valsts atbalsta kontroles procedūras ietvaros nav tiesību iepazīties ar Komisijas administratīvās lietas materiāliem[, *šis] apstāklis ir jāņem vērā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu*" [30]. Tas ir tādēļ, ka, "ja šīs ieinteresētās personas varētu iegūt piekļuvi Komisijas administratīvās lietas dokumentiem, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, tiktu apdraudēta valsts atbalsta kontroles procedūra" [31].

61. Regulas Nr. 1/2003 gadījumā – kā uzsvērts pārsūdzētajā spriedumā – ieinteresētajām personām ir atzītas piekļuves tiesības aizstāvības vajadzībām. Tomēr, izņemot šo situāciju, trešo personu piekļuve procedūras dokumentiem ir vispārīgi izslēgta, un šīs trešās personas šajā ziņā ir tādā pašā situācijā kā tie, kas vēlas piekļūt procedūras valsts atbalsta jomā dokumentiem.

62. Manuprāt, pieņēmuma spēkā esamība nevar tikt attiecināta tikai uz gadījumu, ka nav beznosacījuma piekļuves tiesību procedūrā, ar kuru ir saistīta pieprasītā dokumentācija, tā – ar zināmiem pielāgojumiem – būtu jāpiemēro arī tad, kad piekļuves tiesības tiek atzītas ierobežoti vai ar zināmiem nosacījumiem. Proti, arī šādā gadījumā šis apstāklis "ir jāņem vērā, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu" [32], jo būtībā ir jānovērš, ka, piemērojot Regulu Nr. 1049/2001 automātiski, varētu tikt apdraudēta kārtība, kādā piekļūstams īpašā procedūrā sagatavotiem dokumentiem.

63. Attiecīgajam pieņēmumam būtībā jābūt piemērojamam attiecībā uz dokumentiem, kuru publiskošana ir izslēgta vai ir pakārtota nosacījumiem, kas Regulā Nr. 1/2003 ir stingrāki nekā Regulā Nr. 1049/2001. Citiem vārdiem sakot, šim pieņēmumam jābūt pilnībā attiecināmam uz tiem, kuriem atbilstoši Regulai Nr. 1/2003 un Regulai Nr. 773/2004 principā nav tiesību uz jebkādu piekļuvi dokumentiem procedūrās aizliegto vienošanos jomā, kā tas aplūkojamajā lietā ir *EnBW* gadījumā; un tāpat tā tam ir jābūt attiecībā uz tiem, kuriem ir ierobežotas vai ar nosacījumiem piešķiramas piekļuves tiesības tiesību uz aizstāvību nodrošināšanai.

64. Tomēr no secinātā ir jābūt kādam izņēmumam. Proti, minētais pieņēmums "neizslēdz tiesības pierādīt, ka uz attiecīgo dokumentu, kura publiskošana ir pieprasīta, šis pieņēmums neattiecas vai ka pastāv sabiedrības prioritāras intereses, kas pamato šī dokumenta publiskošanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam ([..]spriedums lietā *Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts)" [33]. Līdz ar to tas, ka procedūrai nepiederīgām personām Regulā Nr. 1/2003 nav paredzēta piekļuve, nozīmē tikai to, ka minēto personu iespējamie pieprasījumi ir jāizskata atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 (kā vispārīgai tiesību normai pārskatāmības jomā), ko interpretē, pamatojoties uz vispārīgu pieņēmumu, ka dokumentu publiskošana var kaitēt Regulā Nr. 1/2003 reglamentētās procedūras mērķim. Šis kaitējuma pieņēmums nebūt pilnībā neizslēdz piekļuvi atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, bet tikai padara stingrākus šajā regulā garantētās piekļuves nosacījumus.

65. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uzskatu, ka Vispārējā tiesa ir izslēgusi pieņēmuma piemērojamību gadījumā, kad, izskatot tādu personu piekļuves pieprasījumu, kas nav piedalījušās procedūrā aizliegto vienošanos jomā, būtu jābalstās uz principu, ka pieprasīto dokumentu publiskošana var kaitēt vispārējām interesēm, kas aizsargātas ar īpašiem noteikumiem par piekļuvi attiecīgajā procedūrā sagatavotajai vai izmantotajai dokumentācijai.

66. Tādēļ, manuprāt, otrais apelācijas pamats ir atzīstams.

30 — Mans izcēlums.

31 — Minēts iepriekš.

32 — Spriedums lietā *TGI* (minēts iepriekš).

33 — Spriedums lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 68. punkts.

C – *Trešais apelācijas pamats*

67. Trešais apelācijas pamats ir balstīts uz izmeklēšanas darbību aizsardzības jomas it kā kļūdainu interpretāciju. Konkrēti, Komisija apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums apdraud iecietības mehānismu un konkurences tiesību efektīvu piemērošanu vispār.

68. Saistībā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai 2013. gada 6. jūnija spriedumā lietā *Donau Chemie* u.c.[34] nesen bija iespēja spriest par piekļuvi dokumentiem, kas iekļauti valstī notiekošas iecietības lietas materiālos. Lai arī tās judikatūrā ir atsauce uz procedūru konkurences jomā, nevis uz Regulu Nr. 1049/2001, uzskatu, ka tā ir gluži labi piemērojama šajā lietā.

69. Saistībā ar valsts iecietības programmām – tādu iemeslu dēļ, kas ir attiecināmi arī uz Savienības procedūrām konkurences jomā, – Tiesa atgādināja, ka minētās programmas "ir noderīgi rīki, lai, efektīvi cīnoties, atklātu un izbeigtu konkurences normu pārkāpumus, un tādējādi kalpo LESD 101. un 102. panta efektīvas piemērošanas mērķim un ka šīs programmas varētu būt mazāk efektīvas, ja dokumentus saistībā ar iecietības procedūru izpaustu personām, kuras vēlas celt prasību par zaudējumu atlīdzību. Šķiet, ir pamats uzskatīt, ka konkurences tiesību pārkāpumā iesaistīta persona, ievērojot šādu izpaušanas iespēju, tiktu atturēta izmantot šādu iecietības programmu piedāvāto iespēju ([..] spriedums lietā *Pfleiderer*, 25.–27. punkts)"[35].

70. Minētā sprieduma turpinājumā ir teikts, ka "jākonstatē, ka, kaut arī šādi apstākļi var pamatot to, ka piekļuve noteiktiem dokumentiem [..] var tikt atteikta, tie tomēr nenozīmē to, ka šī piekļuve var tikt atteikta sistemātiski, jo ikviens pieteikums par piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem ir jāizvērtē katrā konkrētajā gadījumā, ņemot vērā visus lietas apstākļus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Pfleiderer*, 31. punkts)".[36]

71. Šajā vērtējumā ir "jānovērtē, pirmkārt, pieteikuma iesniedzēja interese iegūt piekļuvi šiem dokumentiem, lai sagatavotu prasību par zaudējumu atlīdzību, ņemot vērā it īpaši citas viņa rīcībā esošās iespējas"[37], kā arī "jāņem vērā reālās negatīvās sekas, kādas var būt šādai piekļuvei attiecībā uz sabiedrības interesēm vai citu personu likumīgajām interesēm"[38].

72. Konkrēti jautājumā par "sabiedrības interesēm nodrošināt iecietības programmu efektivitāti" Tiesa norāda, ka, "ņemot vērā prasību par zaudējumu atlīdzību, kas celtas valsts tiesās, lai saglabātu efektīvu konkurenci Savienībā, [..] nozīmi, tikai arguments par risku vien, kas ir saistīts ar piekļuvi pierādījumiem, kas ietverti tiesvedības konkurences tiesību jomā lietas materiālos un ir nepieciešami, lai pamatotu šīs prasības, apgalvojot, ka tas var mazināt iecietības programmas, kuras ietvaros šie dokumenti tika nosūtīti kompetentajai konkurences uzraudzības iestādei, efektivitāti, nevar pietiekami pamatot atteikumu piekļūt šiem dokumentiem"[39].

73. Tiesa turpretim uzskata, ka "fakts, ka šāds atteikums var kavēt minēto prasību celšanu – dodot attiecīgajiem uzņēmumiem, kuri, iespējams, jau ir ieguvuši imunitāti, vismaz daļēju, naudas soda sakarā iespēju izvairīties arī no viņu pienākuma atlīdzināt zaudējumus LESD 101. panta pārkāpuma dēļ, negatīvi ietekmējot personas, kurām šī pārkāpuma dēļ ir nodarīts kaitējums, – prasa, lai šis

34 — Lieta C-536/11.

35 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 42. punkts.

36 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 43. punkts.

37 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 44. punkts.

38 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 45. punkts.

39 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 46. punkts.

atteikums būtu balstīts uz primāriem vispārējo interešu apsvērumiem, kuru mērķis ir aizsargāt iesaistītās intereses un kuri ir piemērojami attiecībā uz katru dokumentu, kuram piekļuve tiek atteikta"[40], jo "tikai risks vien, ka konkrētais dokuments var negatīvi ietekmēt sabiedrības intereses nodrošināt valsts iecietības programmu efektivitāti, var pamatot šī dokumenta neizpaušanu"[41].

74. Visbeidzot, no iepriekš minētā izriet, ka ir līdzsvaroti jāizvērtē sabiedriskās intereses, kas ir raksturīgas iecietības programmām kā konkurences tiesību efektivitātes instrumentam, no vienas puses, un indivīdu tiesības celt prasības par konkurences tiesību pārkāpuma dēļ nodarītā kaitējuma atlīdzinājumu, kas ir cits veids, kā rīkoties sabiedriskajās interesēs par šo tiesību efektivitāti, no otras puses.

75. Šajā lietā Komisija, kā pamatoti apgalvo *EnBW*, atteica piekļuvi dokumentiem, kas bija iesniegti saistībā ar imunitātes vai iecietības pieteikumu, pamatojoties uz abstraktiem apsvērumiem par kaitējumu, ko iecietības programmām varētu nodarīt tas, ka attiecīgās personas un uzņēmumi nebūtu droši par to, ka šādi dokumenti nav pieejami visiem. Turpretī *EnBW* uzsvēra, ka bez šādiem dokumentiem tā pat nevarētu mēģināt ar minimālām veiksmīga iznākuma iespējām celt prasību par tādu zaudējumu atlīdzību, ko tā esot cietusi Komisijas par pārkāpumu atzītās aizliegtās vienošanās dēļ[42].

76. Komisija būtībā nav minējusi iemeslus saistībā ar kaitējumu, kas varētu rasties kādai konkrētai iecietības programmai (un sprieduma lietā *Chemie Donau* u.c. 46. punktā, uz kuru esmu atsaucies šā sprieduma 72. punkta beigās, runa ir tieši par *konkrētu* iecietības programmu), bet gan ir minējusi vispārīgu un abstraktu iemeslu, kas attiecas uz kategoriju "iecietības procedūra". Uz to *EnBW* atbildēja, atsaucoties uz iemesliem, ar kuriem pamatots, ka tai ir vajadzīgi noteikti dokumenti, lai celtu *konkrētu* prasību par zaudējumu atlīdzību.

77. Šādos apstākļos šajā lietā atteikums ir *principiāls*, un tādēļ ir liegta iespēja, ka konkrēts piekļuves pieteikums, kas pasniegts kā vienīgā iespēja prasības par zaudējumu atlīdzību pamatošanai, tiek izvērtēts "katrā konkrētajā gadījumā, ņemot vērā visus lietas apstākļus", kā tas ir prasīts spriedumā lietā *Donau Chemie* u.c.[43], atsaucoties uz sprieduma lietā *Pfleiderer* 31. punktu.

78. Šajā ziņā, šķiet, būtu jāizklāsta principiāls apsvērums. Pret iepriekš minēto varētu iebilst, ka iecietības programmu efektivitāte var tikt nodrošināta, tikai ja tiek garantēts, ka iesniegtos dokumentus vispār var izmantot tikai Komisija. Tā, protams, būtu maksimāla garantija. Tomēr ir apsveramas arī citas garantijas, kas, būdamas ne tik plašas, joprojām būtu pievilcīgas personām, kuras nolemj izmantot šīs programmas. Galu galā iecietības programmu loģika ir iespējamā konkurences tiesību pārkāpuma radītā kaitējuma aprēķināšana. Šajā ziņā garantija, ka Komisijai iesniegtā informācija trešajām personām varēs tikt izsniegta tikai tad, ja tās pietiekami pierādīs, ka tā tām ir vajadzīga prasības par zaudējumu atlīdzību celšanai, varētu būt pietiekama garantija, it īpaši ņemot vērā, ka alternatīva varētu būt sods, kas ir lielāks par apmierinātas prasības par zaudējumu atlīdzību iznākumā piespriesto. Protams, nevar tikt izslēgts, ka ar šāda veida garantiju iecietības programmu izmantot gribētāju skaits saruktu. Tomēr ar šā instrumenta maksimālās efektivitātes mērķi nebūtu attaisnojama ieinteresēto personu tiesību uz atlīdzinājumu vienkārša upurēšana un vispārīgi – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā šīm personām paredzēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā aizskaršanu.

79. Visbeidzot, iepriekš izklāstīto apsvērumu dēļ, manuprāt, nav peļami, ka pārsūdzētajā spriedumā ir atzīts, ka Komisija nav pamatojusi atteikumu ļaut piekļūt dokumentiem, kas iesniegti saistībā ar imunitātes vai iecietības pieteikumu, un tādēļ trešais pārsūdzības pamats noraidāms.

40 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 47. punkts.

41 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 48. punkts.

42 — Konkrēti – tās atbildes raksta uz apelāciju 20. punktā.

43 — Spriedums lietā *Donau Chemie* u.c., 43. punkts.

D – *Ceturtais apelācijas pamats*

80. Ceturtais pārsūdzības pamats ir par to, ka esot kļūdaini interpretēta komerciālo interešu aizsardzības joma.

81. Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka Komisija nav pietiekami pierādījusi, ka tiesības piekļūt pieprasītajiem dokumentiem varētu konkrēti un faktiski ietekmēt uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki, komerciālās intereses. Tās ieskatā, tā kā pieprasītie dokumenti bija sagatavoti jau pasen, Komisijai tie bija jāizvērtē konkrēti un individuāli komerciālo interešu aizsardzības izņēmuma aspektā, jo ar procedūras gaitā veikto vērtējumu vien nepietiek.

82. No otras puses, Vispārējā tiesa ir pamatojusies uz to, ka "uzņēmumu, kas bijuši aizliegtās vienošanās dalībnieki [..], intereses, [..] lai netiktu publiskoti lūgtie dokumenti [..] *nevar tikt kvalificētas par komerciālām interesēm kā tādām*[44]. [Proti], ņemot vērā attiecīgajos lietas materiālos ietvertās lielākās daļas informācijas vecumu, interese, kas varētu būt sabiedrībām, lai netiktu publiskoti lūgtie dokumenti, nav saistīta ar vēlmi saglabāt savu konkurētspējas situāciju [..] tirgū, kurā tās darbojas, bet drīzāk [ar vēlmi] izvairīties [no tā, ka] pret tām valsts tiesās [tiek] celtas prasības par zaudējumu atlīdzību"[45]. Katrā ziņā, "it īpaši ņemot vērā visu personu tiesības lūgt atlīdzināt kaitējumu, kas tām nodarīts ar rīcību, kura var [ierobežot vai izkropļot konkurenci], tā nebūtu interese, kura ir pelnījusi aizsardzību"[46].

83. Šim viedoklim nepiekrītu.

84. Kā esmu norādījis secinājumos lietā *Agrofert*, "dokumenta "sensitīvā" rakstura paildzināšana ir būtisks elements, kas veido Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzēto izņēmumu sistēmu. Tā, piemēram, attiecībā uz dokumentiem, kas izdoti iekšējām vajadzībām (3. punkts), aizsardzība ir spēkā, kamēr procedūra nav noslēgusies, bet tikai tiem [dokumentiem], kas ietver viedokļu izklāstu, aizsardzība tiek nodrošināta arī pēc procedūras noslēgšanās. Pēdējā gadījumā šis, tāpat kā visi pārējie 4. pantā paredzētie izņēmumi, ir spēkā, "kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu" (3. punkta otrais apakšpunkts). Saskaņā ar 4. panta 7. punktu šis [izņēmuma spēkā esamības] termiņš tiek noteikts ilgākais uz 30 gadiem. Tomēr "vajadzības gadījumā" to var pagarināt saistībā ar trīs veidu dokumentiem: tiem, "kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī, ja tie ir slepeni dokumenti" (7. punkts)"[47].

85. No tā izriet, ka "ar Regulu Nr. 1049/2001 izveidotajā piekļuves [dokumentiem] sistēmā attiecībā uz komerciālajām interesēm ir noteikta *ratione temporis* augstāka aizsardzības pakāpe. Līdz ar to [..] attiecībā uz šā veida dokumentiem koncentrācijas procedūras noslēgšanās automātiski nav uzskatāma par pavērsiena punktu saistībā ar piekļuves [noteikumiem], kāds tas ir cita veida dokumentu, īpaši juridisko atzinumu un viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām, gadījumā"[48].

86. Manuprāt, tāpat ir arī procedūrās aizliegto vienošanos jomā. Apstāklis – kā tas ir šajā lietā –, ka attiecīgā informācija attiecas uz komerciālo darbību laikā no 1988. gada līdz 2004. gadam, neizslēdz, ka tai pašas tās būtības dēļ piemīt "aktualitāte", kura var būt spēkā ilgāku laiku, nekā tas ir tīri administratīvu vai procedūras iekšējo dokumentu gadījumā[49].

87. Tādēļ nav domājams, ka tikai tādēļ, ka ir pagājis zināms laiks, attiecīgo uzņēmumu komerciālās intereses pārtop vienkāršā interesē novērst prasības par zaudējumu atlīdzību sekas.

44 — Mans izcēlums.

45 — Pārsūdzētais spriedums, 147. punkts.

46 — Pārsūdzētais spriedums, 148. punkts.

47 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 78. punkts.

48 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 79. punkts.

49 — Šajā ziņā skat. secinājumus lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 77. punkts.

88. Tādējādi Vispārējā tiesa, pamatojoties tikai uz dokumentu vecumu, pat neapsvērdama iespēju, ka pastāv aizsargājamas komerciālas intereses, manuprāt, ir pieļāvusi kļūdu. Līdz ar to tā tāpat ir pieļāvusi kļūdu, noraidīdama pieņēmumu, ka dokumentu, kas sagatavoti vai izmantoti procedūrās aizliegto vienošanos jomā, publiskošana varētu kaitēt ar minēto procedūru aizsargātajām interesēm.

89. Secinātais nemainās arī tad, ja dokumenti – atšķirībā no koncentrācijas lietās Komisijas ievāktās dokumentācijas – ir tikuši iesniegti labprātīgi. Šai atšķirībai, uz kuru *EnBW* norāda, apstrīdot Komisijas apelācijas prasījumus, manuprāt, nav nozīmes.

90. Kā esmu norādījis, iztirzājot otro apelācijas pamatu, procedūrai aizliegto vienošanos jomā – tāpat kā procedūrai valsts atbalsta jomā un koncentrāciju jomā – ir mērķis nodrošināt konkurenci Savienības tirgū. Katrā no tām tālab tiek izmantoti savi rīki, tostarp – aizliegto vienošanos procedūrās – iecietības programmas, kas ir balstītas uz procedūrā iesaistīto uzņēmumu brīvprātīgu sadarbību.

91. Kā redzams trešā apelācijas sūdzības pamata vērtējumā, Tiesas ieskatā minētās programmas ir noderīgi rīki cīņai pret konkurences noteikumu pārkāpumiem un tādēļ jāaizsargā ir visa to sistēma.

92. Šajā lietā Komisija patiešām nav pienācīgi norādījusi, kāds tieši kaitējums varētu tikt radīts iecietības programmai, kas tika piemērota attiecīgajā procedūrā, un tādēļ trešo apelācijas pamatu esmu piedāvājis noraidīt. Tomēr tas nenozīmē, ka būtu jānoraida arī iebildums par kaitējumu, kas varētu tikt nodarīts iecietības programmā piedalījušos personu komerciālajām interesēm, jo šis ceturtais apelācijas pamats ir nevis par pašas šīs programmas aizsardzību, bet gan drīzāk par šo interešu, kuru aizskārums varētu tikai netieši apdraudēt iecietības instrumentu, tiešu aizsardzību.

93. Protams, nevar tikt izslēgts, ka attiecīgo uzņēmumu sniegtās informācijas publiskošana var objektīvi kaitēt to komerciālajām interesēm. Ar to, ka šāda informācija ir sniegta labprātīgi un ar mērķi novērst vai mazināt sodu, manuprāt, nevar tikt pamatots, ka nebūtu aizsargājamas iesaistītās komerciālās intereses. Citādi sodu, ko iznākumā saņem uzņēmums, kurš ir sadarbojies ar Komisiju, papildinātu vēl viens sods komerciālajām interesēm nodarīta kaitējuma formā.

94. Līdz ar to uzskatu, ka ceturtais apelācijas pamats ir atzīstams. Tas ir jādara nevis tādēļ, ka ir tikusi noraidīta pieņēmuma, ka informācijas par komerciālajām interesēm publiskošana var kaitēt procedūras aizliegto vienošanos jomā aizsargātajām interesēm, piemērojamība, bet gan drīzāk tādēļ, ka tikusi noliegta pati iesaistīto komerciālo interešu esamība.

## E – *Piektais apelācijas pamats*

95. Pēdējā pārsūdzības pamatā tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā esot kļūdaini interpretēti nosacījumi, kādos Komisija var atteikt piekļuvi dokumentam pat pēc lēmuma pieņemšanas procedūras beigām.

96. Šajā saistībā ir jāaplūko judikatūra, kas rodama 2011. gada 21. jūlija spriedumā lietā Zviedrija/*MyTravel* un Komisija[50] par to, kā apstāklis, vai procedūra, ar kuru ir saistīts attiecīgais dokuments, jau ir vai nav pabeigta, pieņemot atbilstošu lēmumu, iespējami var ietekmēt piekļuves pieteikuma likteni.

50 — Spriedums lietā C-506/08 P (Krājums, I-6237. lpp.).

97. Kā man jau ir bijusi iespēja skaidrot secinājumos lietā *Agrofert*[51], no minētās judikatūras izriet, ka "procesa noslēgšanās *per se* nenosaka pienākumu publiskot dokumentu, lai gan atteikumam to publiskot šajā gadījumā ir jābūt īpaši pamatotam". Turpinājumā norādīju, ka, līdzko "procedūra ir noslēgusies, piekļuve dokumentiem, kas radušies tās ietvaros un lai pabeigtu to, pieņemot galīgu lēmumu, vairs nevar, pēc definīcijas, apdraudēt ne procedūras rezultātu, ne lēmumu, ar kuru tā ir noslēgusies. Līdz ar to juridiskie atzinumi un iekšējie dokumenti, piekļuvi kuriem Komisija ir atteikusi, ir jāaplūko no šāda viedokļa"[52]. Visbeidzot, "runājot par dokumentiem, kas attiecas uz juridiskām konsultācijām un ko Komisija ir izdevusi iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums un 3. punkts), Tiesas pieņemtais risinājums iepriekš minētajā lietā Zviedrija/*MyTravel* un Komisija ir pilnībā attiecināms uz šo lietu"[53].

98. No jauna pievēršoties šīs lietas apstākļiem, jānorāda, ka Vispārējā tiesa ir balstījusies uz principu, ka "attiecībā uz daļu iekšējai lietošanai paredzētu dokumentu, proti, tādiem dokumentiem, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē, [Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā] dotas tiesības atteikt piekļuvi arī tad, kad lēmums jau ir pieņemts, ja šo dokumentu izpaušana var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē"[54].

99. Tādējādi pārsūdzētajā spriedumā ir noliegts, ka Komisija būtu pierādījusi, "ka visos dokumentos, kas ietilpst 5. kategorijas a) apakšpunktā, ir ietverti viedokļi iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas nozīmē"[55], un, neraugoties uz Komisijas apgalvoto, izslēgts, ka "jēdziens ietver, pirmkārt, visus dokumentus, kuros ir ietverts vai pieprasīts tās ierēdņu vai dienestu veikts izvērtējums vai vērtējums, otrkārt, visus lēmuma sagatavošanai nepieciešamos dokumentus un, treškārt, visus dokumentus, kas tiek izmantoti, lai garantētu citu dienestu piedalīšanos procedūrā"[56].

100. Tomēr Vispārējā tiesa ir secinājusi, ka, lai gan "Komisijas pamatojumi, kurus tā izvirzījusi tiesvedībā Vispārējā tiesā [..], protams, var padarīt ticamu pieņēmumu, ka daudzajos dokumentos, kas ietilpst 5. kategorijas a) apakšpunktā, ir ietverti šādi viedokļi, ir jākonstatē, ka šos pamatojumus [..] Komisija apstrīdētajā lēmumā nav izvirzījusi; tādēļ tos nevar uzskatīt par pamatojumu apstrīdētā lēmuma pieņemšanai. Līdz ar to [..] ir jāsecina, ka Komisija nav pierādījusi, ka visiem dokumentiem, kas ietilpst 5. kategorijas a) apakšpunktā, ir viedokļa raksturs Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas nozīmē"[57].

101. Komisija atzīst, ka skaidrojumi, kas sniegti tiesvedībā Vispārējā tiesā, nebija skaidri izklāstīti atceltajā lēmumā[58]. Tomēr tās ieskatā tas gan nenozīmējot, ka tie nebūtu atteikumu piešķirt piekļuvi noteicošs pamatojums, kā izriet no paša lēmuma formulējuma. Pati Vispārējā tiesa to ir atzinusi, pārsūdzētā sprieduma 88. punktā apgalvojot, ka "no apstrīdētā lēmuma 3.2.5. punkta netieši un no Komisijas 2011. gada 9. novembra atbildes uz Vispārējās tiesas jautājumiem tieši izriet, ka tā uzskata, ka visos dokumentos, kas ietilpst 5. kategorijas a) apakšpunktā, ir ietverti viedokļi, kas paredzēti iekšējai lietošanai minētās tiesību normas nozīmē".

51 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 74. punkts, ar atsauci uz spriedumu lietā Zviedrija/*MyTravel* un Komisija (minēts iepriekš, 113.–119. punkts).

52 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 75. punkts.

53 — Secinājumi lietā Komisija/*Agrofert Holding*, 80. punkts.

54 — Pārsūdzētais spriedums, 153. punkts.

55 — Pārsūdzētais spriedums, 156. punkts.

56 — Minēts iepriekš.

57 — Pārsūdzētais spriedums, 160. punkts.

58 — Komisijas apelācijas sūdzības 119. punkts.

102. Piekrītu Komisijas viedoklim. Lai arī tas, ka no lēmuma ir secināms, ka Komisijas ieskatā visos attiecīgajos dokumentos ir ietverti iekšējai lietošanai paredzēti viedokļi, acīmredzami nav gluži tas pats, kas fakts, ka Komisija šo apsvērumu būtu pamatojusi pašā lēmumā, tomēr ir skaidrs, ka šis apstāklis bija jānoskaidro Vispārējā tiesā. Tādējādi pietiek ar to, ka lēmumā – kā tas noticis šajā lietā – tiek izklāstīti iemesli, kādēļ, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu, tiek noraidīts pieteikums par piekļuvi visiem dokumentiem, kas ietilpst 5. kategorijas a) apakšpunktā.

103. Tādējādi, tā kā Vispārējā tiesa ir atzinusi – pašas vārdiem runājot – par "ticamu pieņēmumu, ka daudzajos dokumentos, kas ietilpst 5. kategorijas a) apakšpunktā, ir ietverti [..] viedokļi" iekšējai lietošanai, šis apstāklis bija jāapstiprina un līdz ar to jānosaka, kuriem konkrēti dokumentiem ir piemērojams Komisijas minētais izņēmums.

104. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, bija jāpārbauda – kā pārsūdzētā sprieduma 162.–167. punktā faktiski arī izdarīja Vispārējā tiesa –, vai šādu dokumentu publiskošana varēja kaitēt lēmuma pieņemšanas procesam. Šajā jautājumā Vispārējās tiesas secinājums, manuprāt, nav pareizs.

105. Proti, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka iemesli, ko Komisija minējusi, lai pamatotu apgalvojumu par kaitējumu, ko varētu radīt dokumentu publiskošana, bija vispārīgi un abstrakti, un, pēc tās domām, Komisija nav pierādījusi, kādā veidā varēja tikt apdraudēta izmeklēšana par aizliegtu vienošanos, ja lēmums, kas bija pieņemts procedūras aizliegto vienošanos jomā beigās, būtu ticis atcelts un būtu jāpieņem jauns lēmums[59]. Noslēgumā Vispārējā tiesa pārmeta Komisijai, ka tā "šo situāciju, kuru raksturo [..] tas, ka tā jau ir pieņēmusi lēmumu, mēģina satuvināt, pat pielīdzināt situācijai, kurā lēmums vēl nav pieņemts"[60].

106. Tomēr nedaudz vēlāk kā mēnesi pēc pārsūdzētā sprieduma šis viedoklis tika noliegts Tiesas spriedumā lietā *Odile Jacob*. Minētajā spriedumā Tiesa uzsvēra atšķirību starp pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, kas sagatavoti ar galīgu lēmumu noslēgtā saistībā ar procedūru, no vienas puses, un pieteikumu par dokumentiem, kas attiecas uz procedūru, kuras lēmums ir pārsūdzēts tiesā un attiecīgajā brīdī atrodas izskatīšanā, no otras puses.

107. Atbilstoši Tiesas uzskatam "tādā situācijā [..], kurā attiecīgajai iestādei atkarībā no tiesvedības iznākuma varētu nākties atsākt [izmeklēšanu], lai, iespējams, pieņemtu jaunu lēmumu [..], ir jāatzīst, ka, ja pastāvētu vispārīgs pieņēmums, ka minētajai iestādei būtu pienākums šī procesa laikā izpaust tādus iekšējos dokumentus kā [šajā spriedumā] minētie, tas būtiski apdraudētu šīs iestādes lēmumu pieņemšanas procesu"[61].

108. Šajā lietā Komisija apgalvoja, ka citu lēmumu, kas pieņemti šajā pašā procedūrā aizliegtās vienošanās lietā, daļējas atcelšanas dēļ[62] tai esot bijis no jauna jānosaka attiecīgajiem uzņēmumiem šajos lēmumos noteiktā naudas soda apmērs, un tādējādi, ja procedūras iekšējie dokumenti (tostarp tie, kas attiecas uz naudas sodu aprēķinu) priekšlaicīgi būtu tikuši publiskoti, tiktu apdraudēts lēmuma pieņemšanas process.

109. Ņemot vērā šo apstākli, iespējamība, ka jebkurš lēmums, ar kuru tiek pabeigta procedūra, var tikt pārbaudīts tiesā, nozīmē, ka pati procedūra nevar tikt uzskatīta par pabeigtu, pat ja lēmums, kas attiecas tieši uz uzņēmumiem, pret kuriem persona, kas pieprasa dokumentus, vēlas celt prasību par zaudējumu atlīdzību, ir kļuvis galīgs.

59 — Pārsūdzētais spriedums, 165.–167. punkts.

60 — Pārsūdzētais spriedums, 167. punkts.

61 — Spriedums lietā Komisija/*Éditions Odile Jacob*, 130. punkts.

62 — Saskaņā ar 2011. gada 12. jūlija spriedumiem lietā T-113/07 *Toshiba*/Komisija (Krājums, II-3989. lpp.) un lietā T-132/07 *Fuji Electric* /Komisija (Krājums, II-4091. lpp.).

110. Līdz ar to Vispārējai tiesai bija jāatzīst, ka ir pamatoti iemesli uzskatīt, ka iekšējus viedokļus izklāstošu dokumentu publiskošana varētu kaitēt jaunu lēmumu pieņemšanas procesam šajā pašā procedūrā, ja tiktu apmierinātas prasības, kas tiesās celtas par citiem lēmumiem, nevis tiem, kuri konkrēti attiecas uz uzņēmumiem, pret kuriem *EnBW* vēlējās celt prasību.

111. Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, uzskatu, ka pēdējais pārsūdzības pamats ir atzīstams.

## VII – Par galīgu spriedumu, kas tiesvedībā ir jāpieņem Tiesai

112. Atbilstoši Tiesas statūtu 61. pantam, "ja apelācija ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu" un "var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija".

113. Manuprāt, šajā gadījumā Tiesa pati var pieņemt galīgo spriedumu lietā.

114. Prasībā, kas tika celta Vispārējā tiesā, *EnBW* bija izvirzījusi četrus atcelšanas pamatus, kas attiecās, pirmkārt, uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmā un trešā ievilkuma un 4. panta 3. punkta otrās daļas pārkāpumu, otrkārt, uz minētās regulas 4. panta 2. punkta pēdējā teikuma pārkāpumu, treškārt, šīs pašas regulas 4. panta 6. punkta pārkāpumu un, ceturtkārt, uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā par piekļuves pieteikuma apmēru.

115. Ceturtais atcelšanas pamats būtu jāatzīst pārsūdzētā sprieduma 32.–37. punktā izklāstīto iemeslu dēļ, kuri šajā ziņā nav tikuši apstrīdēti Tiesā.

116. Pārējie pamati būtu jānoraida šo secinājumu 49.–65. un 80.–109. punktā izklāstīto iemeslu dēļ.

## VIII – Tiesāšanās izdevumi

117. Saskaņā ar Reglamenta 184. panta 1. punktu un 138. panta 2. punktu, ņemot vērā piedāvāto risinājumu, ierosinu Tiesai lemt, ka lietas dalībnieki un personas, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

## IX – Secinājumi

118. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

Daļēji apmierināt apelācijas sūdzību, atzīstot otro, ceturto un piekto apelācijas pamatu, kas attiecas uz Regulas (EK) Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punkta saistībā ar nosacījumiem piekļuvei dokumentiem procedūrā aizliegto vienošanos jomā un ar komerciālo interešu un lēmuma pieņemšanas procesa aizsardzību kļūdainu interpretāciju, un tādēļ:

1) atcelt Vispārējās tiesas 2012. gada 22. maija spriedumu lietā T-344/08 *EnBW Energie Baden-Württemberg AG*/Komisija, ar kuru atcelts Komisijas 2008. gada 16. jūnija Lēmums SG. E.3/MV/psi D(2008) 4931 par atteikumu piekļūt procedūras COMP/F/38.899 – Gāzes izolācijas slēgiekārtas – lietas materiāliem;

2) atcelt Komisijas 2008. gada 16. jūnija Lēmumu SG. E.3/MV/psi D(2008) 4931 par atteikumu piekļūt procedūras COMP/F/38.899 – Gāzes izolācijas slēgiekārtas – lietas materiāliem, ciktāl tajā tikusi pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā par piekļuves pieteikuma apmēru;

3) lietas dalībniekiem un personām, kas iestājušās lietā, piespriest segt savus tiesāšanās izdevumus pašiem.